

I cockpittet med

Hvordan bliver en sang til anno 2017? Det spørgsmål satte musikredaktør Simon Staun sig for at besvare i selskab med popmusikeren Rasmus Walter, der har udgivet fire album på seks år og til trods for et nærmest ikke-eksisterende pladesalg stadig modtager platinplader for sine udgivelser.

Simon Staun
sim@fyens.dk

I en baggårds baggård på Vesterbro gemmer én af landets mest populære popmusikere sig i et karlekammer på ni kvadratmeter. Selv om der er trangt i studiet, er her alt, hvad Rasmus Walter har behov for. En computer proppet med diverse redigeringsprogrammer, et keyboard, fem-seks guitarer og en sofa til at tage en "morfar" på, hvis arbejdsdagen bliver til aften eller nat.

Jeg har fået lov at komme med i "cockpittet", som Rasmus Walter kalder studiet. For at være sammen med ham en hel arbejdsdag og på nærmeste hold skildre, hvordan en sang fødes. Eller dør. For at være helt tæt på, når tilfældig mumlen og strittende akkorder transformerer sig til en noget nær helstøbt sang.

Rasmus Walter er blevet far endnu en gang, siden vi senest mødtes for to år siden. Derfor er det nødvendigt med en arbejdsdag, der er sat i system. Hans datter er kun otte måneder og stadig hjemme hos moren, mens sønnen på fire år skal afleveres i børnehave, inden Rasmus Walter stempler ind på lydkontoret.

Tidligere sad Rasmus Walter på et gammelt tørreloft på Frederiksberg og lavede sine sange. Om sommeren var der ulideligt varmt. Om vinteren ubegribeligt koldt. En del af pengene, han tjente på den første selvbetitlede plade fra 2011, brugte han på at leje sig ind i rækken af ministudier her i hjertet af Vesterbro, hvor Laust Sonne og Topgunn også har holdt til. En del af lejerne er dj's og amatørmusikere, der møder ind om eftermiddagen eller aftenen, når Rasmus Walter har fri. Derfor er her relativt roligt i dagtimerne. Gode vilkår for fordybelse og flid.

kaptajn Walter

Meget af Rasmus Walters arbejde foregår på computer. Men alle hans sange kan spilles på akustisk guitar, hvilket er nødvendigt, da han giver omkring 40 akustiske koncerter om året.

- Rammerne bliver ikke meget bedre, selv om her kun er ni kvadratmeter. Men jeg har da haft dage, hvor jeg har set Netflix det meste af dagen. Eller Tour de France, hvis det er om sommeren. Men en typisk dag er jeg i gang med en sang fra klokken 9 til ved 15.30-tiden. Nogle dage ender jeg med at komponere det meste af en sang. Andre gange tager jeg hjem og er pissefrustreret, fordi intet lykkedes, siger Rasmus Walter.

Intuitive mumlerier

Rasmus Walter bruger sin telefon til at optage indfald til melodier. Ofte er det mumlerier eller noget, der lyder som vrøvl fra en børnesang. Han vælger et lydclip ud, som har puttet sig et par uger på mobilen. Det optog han en aften i stuen, mens sønnen løb rundt og legede.

- Disse intuitive mumlerier er ofte startskuddet til mine sange. Eller mine melodier. For teksterne kommer altid i sidste række. Idéerne kommer altid, når man ikke har tid til at sætte sig ned og gøre noget ved dem. Det er ofte, når man står med et skrigende barn med en lorteble på armen eller en dødsulten fireårig, der ligger og mosler på gulvet, at der popper noget op. Sætter jeg mig ned ved klaveret med udsigten til tre timers ro, kommer der som regel intet, siger Rasmus Walter.

Selve teksten i en sang interesserer ham ikke synderligt. Det skal overstås. Lige som lektier i skolen.

- Jeg skal virkelig tage mig sammen for at skrive teksterne. Det kræver koncentration. Ro. Det er lige som at skrive stil i folkeskolen. Jeg fik det altid først gjort i absolut sidste øjeblik. Jeg har det lige som Allan Olsen. Teksterne er indimellem et åg, fordi de kommer sværere til mig end melodierne. Men det gør tilfredsheden endnu større, når jeg endelig får styr på det. Teksten er uden tvivl det, der får sangen til at lette. Når ord og melodi smelter sammen, er jeg lettet og tilfreds, siger Rasmus Walter.

Da Rasmus Walter var en del af bandet Grand Avenue, skrev de fire bandmedlemmer ofte sangene sammen. Eller i hvert fald i fællesskab. Siden er der sket en revolution.

- Det er ikke sådan, man laver plader i dag. Hovedparten af plader er produceret i soveværelser, køkkener og hjemmestudier. Du har ikke brug for et helt studie eller øvelokale med instrumenter længere. Jeg har alle de instrumenter i hele verden, du kan tænke dig til, i min computer. Vil du

have congas, værsgo. Skulle det været cello eller et helt strygeorkester, værsgo. Jeg har et program, der lyder fuldstændig som et symfoniorkester. I gamle dage var The Beatles nødt til at hyre et helt orkester, fordi de havde en idé om, at det ville passe godt ind. I dag kan jeg prøve det af og smide det i skraldespanden på fem minutter, siger Rasmus Walter.

Elektronik kan både være ven og fjende. Den 38-årige musiker har prøvet at slette en næsten færdig sang. Faktisk flere. Uden at have kopi. Under arbejdet på hans andet soloalbum mistede han to-tre sange, som han ikke formåede at genskabe.

- Jeg kunne naturligvis huske det meste af det, jeg sang, og hvordan melodierne var bygget op. Men *vi-ben* var forsvundet. Jeg kunne ikke genskabe det rum, de var lavet og optaget i. Jeg måtte droppe at genskabe dem, selv om den ene af dem var ret fed, siger Rasmus Walter.

Romantisk forestilling spoleret

Langt de fleste sange på toppen af hitlisterne er samarbejdsprojekter, hvor der har været et hav af co-writers med. Selv om Rasmus Walter har arbejdet sammen med andre på sit seneste album "Himmelflugt", der udkom i november 2016, kan han bedst lide at arbejde alene.

- Især fordi jeg efter tiden i Grand Avenue havde behov for at vise verden, at jeg kunne stå på egne ben. Jeg er lidt en enspænder. Eremit-indtrykket bliver ikke mindre af at opholde sig så mange timer alene i dette rum. Jeg kan godt blive mæt af mine egne indspark, konstaterer Rasmus Walter.

Han er med egne ord rimelig habil på guitar og kan spille husmandsklaver. Til gengæld er han ikke skarp på trommer. Hans to hjernehalvdele arbejder ikke godt nok sammen, konstaterer han tørt.

Rasmus Walter indleder officielt arbejdsdagen med at optage et klaverspor på et halvt minut. Versrundgangen, som han kalder den, kopieres, så den strækker sig over tre minutter. Klassisk popsang-længde.

- Når man betragter det objektivt, ødelægger et greb som dette den romantiske forestilling om, hvordan en sang bliver til. Men meget af mit arbejde består af at "copy-paste". Altså klippe-klistre. Nu smider jeg lige mumle-vokalen på, så vi finder ud af, om tingene overhovedet hænger sammen, siger Rasmus Walter og tager høretelefoner på.

Han begynder at synge. Det er et fundament af dansk, men også lyde og sætningsstumper uden sammenhæng. Det lyder dog dragende, selv om det kun er hist og pist, at ordene smelter sammen til sætninger. "Så står vi her" popper op flere gange som et af de få brudstykker, der giver mening.

- Det er faktisk lidt mærkeligt, at jeg kan stå på en scene foran tusindvis af mennesker uden at ryste, men bliver skidenervøs, når du kigger mig over skulderen og lytter med. Det er meget grænseoverskridende for mig. Det må du bære over med, undskylder han.

Stjæler på kryds og tværs

Vi bliver enige i, at brudstykkerne rører noget i os begge. Rasmus Walter

“JEG VIL HELLERE LAVE EN NY PLADE END AT SIDDE OG FORTRYDE ALLE DE FEJL, DER VAR PÅ DEN FORRIGE. HVIS MAN BRUGER 10 ÅR PÅ EN PLADE, MISTER DEN I MIN OPTIK ENERGI OG VEDKOMMENHED ...

siger, mumleriet minder ham om at høre den færøske svigerfamilie snakke.

- Jeg aner ikke en bjælde om, hvad der bliver sagt, men alligevel har jeg på fornemmelsen, hvad det handler om. Ordene peger i en retning. Det samme er tilfældet med mine mumlerier, siger Rasmus Walter.

Han går i gang med det metodiske arbejde, som en arbejdsdag uden publikum normalt indebærer. I

den forlængelse spørger han, hvilke trommer der klæder nummeret, som han nu har døbt "Simon" i en mappe på skrivebordet.

Vi lytter på de første 20 elektroniske trommer, før vi finder den rigtige lyd. Ikke for skinger. Ikke for flad. Ikke for hul. Når man kan vælge mellem alle verdens instrumenter, hvordan begrænser man sig så, spekulerer jeg.

- Det er en svær balance. For jeg

kunne sagtens sidde en hel dag og lede efter den rigtige trommelyd eller de perfekte blæsere til at farve en sang. Det er lidt som barnet i slikbutikken, der ikke kan vælge, fordi det hele ser lækkert ud. Fordelen ved denne måde at arbejde på er, at man ret hurtigt kommer hen mod noget, der minder om en sang, forklarer Rasmus Walter, der mener, at flertallet af musikere bruger de samme fire-fem akkorder. Igen og igen og igen. Derfor handler det alt sammen om indpakningen.

- Lyt til åbningsnummeret "Forevigt ung" på mit seneste album. Introen er en tydelig hilsen til Robbie Williams, og jeg har for længst erkendt, at popmusikken befinder sig et sted, hvor man ikke kan lave noget, der aldrig er hørt før. Hvis det skal lykkes, skal man stjæle fra så mange, at man skaber noget unikt. Problemet er, at når man stjæler fra en enkelt eller få, bliver det er for tydeligt. Jeg har hørt nogen sige, at de mest originale bands stjæler fra bands, stort set ingen kender. Det kan der være noget om, siger Rasmus Walter.

Når han synes, en melodi er færdig, tager han den med over i nabobygningen, hvor pladeselskabet Medley holder til. Så kommer sangene til "lægen" hos hans faste samarbejdspartner, Søren Mikkelsen.

- Han finder hurtigt alle de småfejl, jeg har overset. Han helbreder alle børnesygdommene og er enormt vigtig for det endelige resultat. Han kender mig så godt, at han instinktivt ved, hvor jeg vil hen, siger Rasmus Walter.

Stolt melodisnedker

At skrive sange er et håndværk, man kan udføre præcis på samme måde, som en snedker passer sit arbejde, understreger Rasmus Walter flere gange.

- Det kan godt være, der er 20-årige, som sidder helt væk på svampe, rødvin eller coke og skriver sange klokken fire om natten. Men jeg er 38 år og har to små børn. Jeg er nødt til at være kreativ mellem klokken 9 og 16. Jo længere tid, man gør det, jo bedre bliver man. Man kan også blive en dygtig snedker, selv om man arbejder 9-16. Jeg blev i øvrigt kaldt

Selv om Rasmus Walter er vant til at synge foran tusindvis af publikummere, krævede det tilløb at synge foran avisens udsendte.

lidt som Ben Harper, konstaterer jeg. Det er ikke helt ved siden af, anerkender Rasmus Walter, der er fan af den amerikanske musiker.

- Det er noget helt andet, end den musik jeg har lavet på de seneste tre plader. Men jeg kan mærke, jeg er klar til et kursskifte. Mod noget mere brunt og simpelt. Noget analogt, siger Rasmus Walter.

Da han endnu ikke har haft sin guitar fremme, spørger jeg, om han ikke kan prøve at lave et grundspor med den i stedet for keyboardet.

- Naturligvis. Jeg vil lige tilføje, at alle mine sange kan spilles på akustisk guitar. 40 ud af mine 100 koncerter om året er akustiske, så de skal kunne fungere kun med min stemme og guitar, siger Rasmus Walter.

Gider ikke flueknepe

Rasmus Walter er indstillet på, at hans kommende album skal være mere luftigt og nøgent. Mere umiddelbart. Hvilket kan ses som en modreaktion til en tendens til at fylde mere og mere på sangene og til en vis grad overproducere dem. Han hiver en Gibson-guitar frem. Ben Harper-stemningen inspirerer ham. Han tænder for mikrofonen og slår nogle akkorder an.

- Det er helt akavet for mig at bevæge mig i denne retning, fordi jeg har været et helt andet sted i min solokarriere. Jeg har slet ikke haft lyst til at beskæftige mig med den varme, analoge lyd. Men nu lokker du mig jo, siger Rasmus Walter og ler.

Han går ind for, at man skal lade sange leve med de fejl, de nu har. Derfor har han udgivet fire plader på knap seks år.

- Det er ikke venstrehåndsarbejde, men jeg vil hellere lave en ny plade end at sidde og fortryde alle de fejl, der var på den forrige. Hvis man bruger 10 år på en plade, mister den i min optik energi og vedkommenhed. Jeg har heller ikke roen til at flueknepe ting i det uendelige, og der er alligevel ingen smarte tricks, der kan pakke en grim sætning ind, siger Rasmus Walter.

Han genoptager guitarspillet og spiller så forsigtigt, at man skulle tro, strengene er lavet af glas og går i stykker, hvis han slår for hårdt på dem. Han bevæger sine fingre frem og tilbage på gribetrættet, inden de lander det rigtige sted. Han trykker "optag" på sit tastatur. Der skrues godt op for rumklangen, så det klejne rum pludselig transformerer sig til en domkirke med 20 meter til loftet.

- Det er sjovt med den der rumklang. Når jeg siger til min producer, at min stemme skal være mere våd, mener jeg, at der skal mere rumklang på. Der skal mere fløde på, så det lyder lækkert, når det kommer ud af højttaleren. Man kan næsten høre, at det ikke er rart, når det er for

“
... JEG HAR HELLER IKKE ROEN TIL AT FLUEKNEPPE TING I DET UENDELIGE, OG DER ER ALLIGEVEL INGEN SMARTE TRICKS, DER KAN PAKKE EN GRIM SÆTNING IND.

"melodisnedker" i en anmeldelse engang. Det er det største kompliment, jeg nogensinde har fået, konstaterer Rasmus Walter.

Hvis ikke han var blevet musiker, kunne han sagtens have set sig selv som møbelsnedker eller skomager. Et fag, hvor man kan fordybe sig i et håndværk.

- Jeg elsker at bruge mine hænder. På en typisk arbejdsdag spiller jeg både guitar, keyboard og bruger mine fingre i de mange programmer. Jeg synes, jeg bliver bedre og

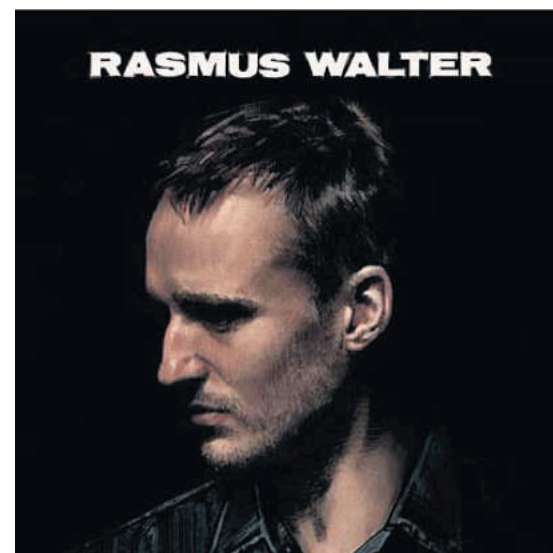
bedre til at bruge de redskaber, som nu engang er en musikers værktøjer i dag, siger Rasmus Walter.

Vi har været i gang i halvanden time. Sangen vil ikke for alvor lette og er faldet lidt til jorden. Sådan er det. Nogle sange fungerer ikke, og så skal de ikke have kunstigt åndedræt. Rasmus hiver fat i den næste optagelse på sin mobiltelefon. Han har gemt en anden godbid til i dag.

Optagelsen har fået navnet "60's Vibe" på hans mobil. Den er optaget hjemme ved sofabordet. Det lyder

LÆS MERE
NÆSTE SIDE

FAKTA

BLÅ BOG

Rasmus Walter Hansen, født 5. februar 1978 i Aarhus. Han er tvillingebror til filminstruktør Anders Walter, der vandt en Oscar for kortfilmen "Helium" i 2014.

Rasmus Walter var i 10 år forsanger i rockbandet Grand Avenue, som han var med til at danne i 2001. De skrev blandt andet hittene "Takes It As It Comes" og "What's On Your Mind".

Han udgav sit selvbetitlede debutalbum i april 2011. I marts 2013 udsendte Rasmus Walter sit andet soloalbum, "Lige her lige nu". Førstesinglen, "Endeløst", opnåede en sjetteplads på download-hitlisten og har modtaget dobbeltplatin. Rasmus Walter udsendte sit tredje soloudspil, "Verden i stå", i oktober 2014. Det indeholder numre som "Verden i stå" og "På en dag som i dag". Hans seneste udspil, "Himmelflugt", udkom i november 2016.

I 2014 medvirkede han i fjerde sæson af "Toppen af poppen" på TV 2.

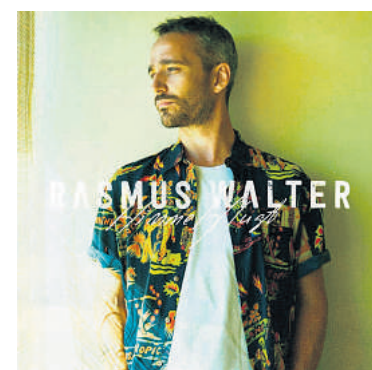
Rasmus Walter har to børn med sin færøske kæreste, Barbara Gullstein.

www.rasmuswalter.com

fyens +

SE VIDEO MED RASMUS WALTER, DER FORTÆLLER OM ARBEJDET MED NOGLE AF SINE FØRSTE SANGE - PÅ WWW.FYENS.DK

tørt, siger Rasmus Walter og trækker på smilebåndet. Lidt værksteds-humor skal der være plads til.

Han genoptager mumleriet og får hurtigt indfanget linjen "det driver mig til vanvid". Det synger han flere gange. Med mere og mere passion. Han stopper op efter et par minutter og gør status.

- Det er egentlig sjovt, at jeg på en måde har forsaget "den brune musik". For det er den slags musik, jeg lytter til selv. Det er faktisk interessant, hvorfor den musik, der oftest kommer ud af mig, er så anderledes end den, jeg propper ind. Jeg elsker The Rolling Stones og Neil Young. Men man kan ikke just klandre mig for at lave musik, der emmer af de inspirationskilder. Jeg har heller aldrig tænkt, at jeg skulle vride sange ud, som strider imod det, min krop og sjæl fortæller mig, jeg skal spille og synge. Jeg følger i høj grad min underbevidstheds anvisninger, og de har aldrig trukket mig mod en "Harvest"-plade. Men det er vi så godt i gang med nu, konstaterer Rasmus Walter.

En bar røv er inspiration

Der er ikke mange ting på væggene i studiet. Det skyldes, at der er forbud mod at banke søm eller skrue skruer i de lydisolerede vægge. Derfor er der småt med inspiration at hente i rummet. Og dog. Rasmus Walter har et fotografi af sin færøske kones bagdel, som han ynder at kigge på.

- Hvis jeg mangler inspiration, kigger jeg på min kones røv. Så opstår der altid et eller andet, siger Rasmus Walter og ler.

Når han mumler, er der ofte et ord, der går igen: Løber. Hvorfor det så tit trænger sig på, aner han ikke.

- Jeg var ude at optræde med Pernille Rosendahl for nylig, og hun spurgte mig, hvorfor jeg bruger ordet "løber" i så mange af mine sange. Det havde jeg aldrig spekuleret på. Da jeg begyndte at lede efter ordet i mine tekster, blev jeg chokeret. Det er sindssygt så mange gange, jeg synger "løber". Det popper op overalt. Det kunne Freud få meget ud af, er jeg sikker på. Nu har jeg besluttet, at jeg aldrig må bruge ordet igen. Det er pakket væk for altid, siger Rasmus Walter.

Det får os til at tale mere om hans sangtekster. Der sjældent er helstøbte fortællinger, men mere ukonkrete stemningsbilleder, som kan passe til lytterens ståsted, uanset alder eller geografi.

- Mine sange handler meget om at svæve rundt og være på dybt vand uden helt at slå fast, hvorfor man er på dybt vand. Jeg skriver sjældent sange, der handler en til en om mit forhold til min kone, selv om jeg både har skrevet sange til hende, vores børn og min søster. Når jeg synger "det driver mig til vanvid", kan det derfor både handle om mit forhold, mine børns skrigeri eller regnvejr. Følelserne i mine sange er konkrete, men årsagen til dem er meget åbne og tidløse. Derfor kommer det til stadighed bag på mig, når folk hiver fat i mig og fortæller, at en sang handler om præcis den følelse, de havde, da kæresten skred, eller de mistede jobbet, siger Rasmus Walter.

Han spørger, om vi skal kalde san-

gen, han er i gang med, for "Driver mig til vanvid" eller bare "Vanvid". Jeg når ikke at svare, før han har besluttet sig for "Vanvid".

- Det er for tidligt at afgøre, om det er lort eller guld, men den her sang kan tydeligvis mere end den anden, vi forsøgte os med. Nogle dage har jeg svært ved at afgøre, om noget er fantastisk eller forfærdeligt efter syvotte timer. Hvis jeg hørte min yndlingssang "A Whiter Shade of Pale" otte timer i streg, ville jeg sikkert også synes, den var det værste lort. Efter otte timer vil jeg hellere høre lyden af trafik og et skrigende barn end musik. Derfor sover jeg ofte på en sang eller lytter på den igen med friske ører efter en weekend. Så ved jeg typisk, om den er til skraldespanden eller skal med på plade. Hvem ved? Det kan være, at "Vanvid" bliver

min nye single om to år, siger Rasmus Walter.

Han begynder at trevle trommer igennem. Vi hører alt fra rendyrkede diskotekstrommer til afrikanske stammerytmer, hvor man ser bål og spyd foran sig. Ingen trommeslager i verden ville kunne springe så ubesværet og elegant mellem congas, hi-hats, lilletrommer og bækkener som Rasmus Walters elektroniske tøndemester. Efter 10 minutters søgen finder han den lyd, som matcher guitaren.

- Det begynder sgu at ligne noget. Alene det, at vi holder fast i den efter en time, indikerer, at den har potentiale. Men nu smutter vi lige ned og får frokost, og så lytter vi på den bagefter og ser, om den stadig rammer noget, siger Rasmus Walter, inden vi går ned på hans faste kaffebar

Rasmus Walters studie er sølle ni kvadratmeter. Men der er alligevel blevet plads til en sofa, så han kan nappe en powernap eller smække benene op og se Netflix, hvis hjernen kræver et hvil.

HER KAN DU HØRE RASMUS WALTER I 2017

2. februar: Horsens, Horsens Ny Teater

3. februar: Ridehuset, Randers

4. februar: Aarhus, Train

16. februar: Kolding, Godset

17. februar: Herning, Herning Kongres Center

18. februar: Vejle, Vejle Musikteater

24. februar: Svendborg, Svendborg Kulturhus

25. februar: Odense, Magasinet

2. marts: Sønderborg, Sønderborghus

3. marts: Esbjerg, Tobakken

10. marts: Struer, Folkets Hus

og får en kylling- og karrysandwich.

Da vi mætte sætter os til rette i studiet, er det tid til at høre, om "Vanvid" driver os til vanvid. Rasmus Walter trykker på "play". Vores fødder begynder at vippe i takt på det tykke gulvtæppe.

Jagter forløsning

- Det kører sgu meget godt. Nu har jeg selv lyst til at finde ud af, hvad det er, der driver mig til vanvid. Jeg kan mærke, at jeg har mod på at beskæftige mig mere med den frustration, jeg synger om. Der er åbenbart et eller andet, der gør mig skingrende sindssyg. Det er jeg nødt til at jagte for at få forløsning og finde svar, siger Rasmus Walter.

Han konstaterer, at der er en hårfin grænse mellem ærligt og elendigt.

- Nogle gange lyder det formida-

belt, når hjerte rimer på smerte. Andre gange er det tåkrummende. Det handler igen om indpakning. Tag nogle af The Beatles' mest berømte sange og oversæt til dansk ... Og så er der nogen, der kritiserer Rasmus Seebach. Jeg synes, at jeg præcis som ham forsøger at formidle en oprigtighed og en ærlighed. Hvis nogen mener, det er "corny", så fred være med dem. Men de skal lige lytte lige til "Love Me Do", før de dømmer, opfordrer Rasmus Walter.

En strygerkvartet har klemmt sig ind i studiet. Den forsøger at ramme den lettere fortvivlede stemning på "Vanvid". Uden at kamme over. Det evige dilemma.

- Strygerne skal tilføre noget og underbygge stemningen uden at fjerne fokus. Violinerne passer fint til det analoge udtryk, synes jeg. Men

det er måske lige sukkeragtigt nok i forhold til vanviddet. Det må ikke miste kant. Men for at holde fast i tanken om strygerne, tænker jeg, det kunne være sjovt at bruge en dirigentstok, der slår rytmen an. Og måske nappe en cello som bas. Der skal bas i enhver sang. Det er altid den, der sparker melodien ud over rampen, konkluderer Rasmus Walter.

At alliere sig med et "syntetisk" strygeorkester er hverdag for mange musikere, der arbejder ved køkkenborde, i soveværelser eller beskedne klubstudier som dette. Men det kan også skaleres med omvendt fortegn.

- Tag en sanger som Adele. Hun sidder i et gigantisk studie med bunkevis af verdens bedste producere, sangskrivere og musikere omkring sig. Alligevel skal man tro på, at hun har siddet mutters alene på et

loftskammer i stearinlysets skær og skrevet sine sange med en guitar. Er det snyd? Jeg synes det ikke. Og det er det heller ikke, når jeg bruger et strygeorkester eller 12 forskellige instrumenter, selv om der kun er guitarer og et keyboard i mit studie. The Beatles udnyttede også de muligheder, der var, da bandet indspillede musik for 50 år siden, konstaterer Rasmus Walter.

Han spørger, hvilke instrumenter der mangler på "Vanvid". Uden tøven svarer jeg hammondorgel. Ikke fordi det passer specielt godt til en strygerkvartet. Det er bare mit yndlingsinstrument.

- Hammond er altid lækkert. Det ville gøre nummeret endnu mere 60'er-agtigt. Det skal være dén der klassiske gospel-lyd, som er med på de store soulplader. Det har præcis

den varme og runde lyd, jeg igen er på jagt efter, siger Rasmus Walter.

Valget falder på et hammondorgel, der vækker minder om det, Booker T. & the M.G.'s brugte på legendariske "Three Onions". Man kan mærke dets brummen i hele kroppen. Rasmus Walter gynger i den polstrede kontorstol, mens han leger på tangenterne. Efter fire-fem fejlskud rammer han plet. Han vender sig om med et stort smil.

- Der tror jeg sgu lige, vi fik lavet et hit. Nu skal jeg bare have styr på teksten, konstaterer Rasmus Walter.

Klokken er lidt over 15. Det er tid til at hente barn i børnehaven og lukke ned for snedkeriet for i dag. Endnu en sang er født. Nu skal den bare slibes til og tages med til børnelægen i bygningen bag baggårdens baggård.

Løber

**Jeg bevæger mig lidt langsomt
Med hurtige skridt
Jeg holder min afstand
Jeg ved ikk' hvad der er mit**

**Nu står jeg her og kigger
Med et fraværende blik
Det kradser mine tanker
Tror jeg kan høre dem tik'**

**Jeg løber efter noget
Igennem byen som jeg kender
Jeg løber, jeg løber
Jeg løber hovedet mod muren
Indtil længslen forsvinder
Jeg løber, jeg løber
Jeg løber for at finde dig
Ja, hen til dig
Yeah, dig
Ja, hen til dig**

**Ja, det var allerede mørkt
For lyset forsvandt
Tror jeg mister balancen
Og hvad med min forstand?**

**Jeg gisper efter vejret
Så ordet må være dit
Sig nu, at du har mig
Og sig nu, at du ikke giver slip
At du ikke giver slip**

Jeg løber efter noget ...

Fra albummet "Himmelflugt"